FÖRSTAINSTANSRÄTTENS BESLUT
(tredje avdelningen i utökad sammansättning)
den 29 juni 1995 *

I mål T-183/94,

Cantina cooperativa fra produttori vitivinicoli di Torre di Mosto m. fl, företrädda av Ivone Cacciavillani, advokat i Venedig (Italien), med delgivningsadress i Luxemburg hos Alain Lorangs advokatbyrå, 51, rue Albert 1er,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av Eugenio de March, juridisk rådgivare, i egenskap av ombud, biträdd av Alberto del Ferro, advokat i Vicenza, med delgivningsadress i Luxemburg hos Georgios Kremlis, rättstjänsten, Centre Wagner, Kirchberg,

svarande,

med stöd av

* Rättegångsspråk: italienska.

Europeiska unionens råd, företrätt av Arthur Brautigam, juridisk rådgivaren, och Diego Canga Fano, båda vid rättstjänsten, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg hos Bruno Eynard, direktör för direktionen för juridiska ärenden vid Europeiska investeringsbanken, 100, boulevard Konrad Adenauer,

intervenient,

angående en talan om ogiltigförklaring av flera gemenskapsbestämmelser om obligatorisk destillation inom vinsektorn,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(tredje avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av J. Biancarelli, ordförande, och C.P. Briët, C. B. Bellamy, P. Lindh samt J. Azizi, domare,

justitiesekreterare: H. Jung,

följande

Beslut

Faktisk och rättslig bakgrund

1 Genom en ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 29 april 1994 har 43 kooperativ, sammanslutningar av vinodlare samt vinodlare som handlar i eget

namn, med stöd av artikel 173 fjärde stycket i fördraget om upprättande av Europeiska gemenskapen (nedan kallat "EG-fördraget") väckt talan om ogiltigförklaring av ett visst antal gemenskapsbestämmelser om obligatorisk destillation inom vinsektorn.

2 Inledningsvis bör närmare anges vad som är föremål för obligatorisk destillation av bordsvin inom ramen för den gemensamma organisationen av marknaden för vin. Grundförordningen på området är rådets förordning (EEG) nr 822/87 av den 16 mars 1987 om den gemensamma organisationen av marknaden för vin (EGT nr L 84, s. 1, nedan kallad "förordning nr 822/87"), i vilken det i fyrtiofjärde övervägandet i redogörelsen för skälen anges att "obligatorisk destillation har visat sig vara den mest effektiva åtgärden för att absorbera överskott på marknaden för bordsvin. Det är därför nödvändigt att fastställa att denna åtgärd skall vidtas så snart en allvarlig obalans på marknaden noteras, och noggranna kriterier måste fastställas för bedömning av sådana obalanser".

3 I artikel 39.1 i förordning nr 822/87 anges att

"1. Om marknaden för bordsvin och vin som lämpar sig för framställning av bordsvin under ett visst produktionsår visar sig vara i allvarlig obalans, skall beslut fattas om obligatorisk destillation av bordsvin.

Allvarlig obalans enligt första stycket skall anses föreligga, om

a) de disponibla mängder som noteras i början av produktionsåret överstiger den normala förbrukningen med mer än 4 månaders förbrukning, eller

b) produktionen överstiger den normala förbrukningen med mer än 9 %, eller

c) det vägda genomsnittet av de representativa priserna för alla bordsvinstyper vid produktionsårets början och under en ännu inte fastställd period ligger under 82 % av orienteringspriset."

4 Enligt artikel 39.2 i förordning nr 822/87 skall "kommissionen ... fastställa den mängd som skall levereras till obligatorisk destillation för att eliminera produktionsöverskottet och återupprätta en normal marknadssituation, särskilt vad gäller de förväntade disponibla mängderna vid produktionsårets slut och priserna".

5 I artikel 39.3 i samma förordning föreskrivs att:

"Den sammanlagda mängd som skall destilleras enligt punkt 2 skall fördelas mellan de olika vinodlingsområdena inom gemenskapen, inordnade efter medlemsstater.

Den mängd som skall destilleras skall för varje vinodlingsområde stå i proportion till skillnaden mellan

— dels områdets produktion under produktionsåret av bordsvin samt av produkter i tidigare produktionsled som skall fastställas senare,

— dels en enhetlig procentandel av genomsnittet av områdets produktion av bordsvin samt produkter i tidigare produktionsled än bordsvin som skall fastställas senare under tre på varandra följande referensproduktionsår."

6 Enligt artikel 39.4 i samma förordning skall

"[d]en mängd som skall destilleras enligt punkt 3 ... fördelas mellan bordsvinsproducenterna inom varje vinodlingsområde.

För de producenter som omfattas av destillationsskyldighet skall destillationsmängden vara lika med en procentandel, som skall fastställas senare, av deras produktion av bordsvin enligt deras produktionsdeklarationer, samt av ännu inte fastställda produkter i tidigare produktionsled än bordsvin.

Denna procentandel

— skall fastställas enligt en progressiv skala baserad på hektaravkastningen,

— kan variera mellan olika områden beroende på tidigare års avkastning,

— kan vara lika med noll för producenter vars hektaravkastning är lägre än en nivå som skall fastställas.

Den mängd bordsvin som skall levereras till destillation av varje producent skall vara lika med den som fastställs i enlighet med tredje stycket".

7 Enligt artikel 39.5 i samma förordning skall

"[m]edlemsstaterna ... underätta kommissionen om de mängder bordsvin som produceras inom vart och ett av vinodlingsområdena, avgränsade i enlighet med punkt 9 och fördelade enligt skördeklasser. Dessa uppgifter skall sammanställas på grundval av de produktionsdeklarationer som avses i artikel 3.

På grundval av dessa uppgifter

a) skall den sammanlagda mängd som skall destilleras inom gemenskapen fastställas,

b) skall denna mängd fördelas mellan de vinodlingsområden som avses i punkt 3,

c) skall, i samarbete med de berörda medlemsstaterna, den procentandel fastställas som skall tillämpas på den enskilde destillationsskyldige producentens produktion för att uppnå den mängd som för varje område är fastställd för destillation".

8 I artikel 39.11 i samma förordning anges att "om det under produktionsåret 1986/87 uppstår svårigheter som kan äventyra genomförandet eller en balanserad tillämpning av den obligatoriska destillation som avses i punkt 1, skall i enlighet med förfarandet i artikel 83 beslut fattas om nödvändiga åtgärder för att säkerställa ett effektivt genomförande av destillationen", det vill säga i enlighet ett förfarande som tillåter förvaltningskommittén för vin att yttra sig med den majoritet som föreskrivs i artikel 148.2 i EEG-fördraget.

9 I artikel 39.9 i förordning nr 822/87 föreskrivs att:

"Följande skall fastställas i enlighet med förfarandet i artikel 83:

— ...

— ...

— beslutet om att genomföra destillation enligt punkt 1,

— kriterierna för tillämpning av punkt 2 och den sammanlagda mängd som skall destilleras enligt samma punkt,

— kriterierna för avgränsning av vinodlingsområden, inordnade efter medlemsstater enligt punkt 3, samt avgränsningen av dessa områden,

— fastställandet av den enhetliga procentandelen och de på varandra följande referensproduktionsåren samt fördelningen mellan områdena av de mängder som skall destilleras, inordnade efter medlemsstater, enligt punkt 3,

— den progressiva skala och de procentandelar som avses i punkt 4,

— ..."

10 Enligt artikel 1.6 i förordning nr 822/87, som den har ändrats genom rådets förordning (EEG) nr 1734/91 av den 13 juni 1991 (EGT nr L 163, s. 6), skall vinproduktionsåret anses omfatta perioden mellan den 1 september varje år och den 31 augusti följande år.

11 I kommissionens förordning (EEG) nr 3929/87 av den 17 december 1987 om skörde-, produktions-och lagerdeklarationer avseende produkter inom vinsektorn (EGT nr L 369, s. 59, nedan kallad "förordning nr 3929/87") anges i artikel 6.2 att "medlemsstaterna skall uppskatta hektaravkastningen för produktionen av bordsvin inom deras territorium. De skall meddela kommissionen resultatet av denna uppskattning före den 20 januari, med en uppdelning av hektaravkastningen i ... klasser", varefter sju sådana klasser definieras i artikeln.

12 I artikel 4.2 i kommissionens förordning (EEG) nr 441/88 av den 17 februari 1988 om tillämpningsföreskrifter för obligatorisk destillation enligt artikel 39 i rådets förordning (EEG) nr 822/87 (nedan kallad "förordning nr 441/88") fastställs gemenskapens produktionsområden. Italien motsvaras av område 4.

13 I artikel 12.4 i förordning nr 441/88 fastställs att leveransen av bordsvin skall ske senast den

— 31 juli, vid leverans till ett bränneri,

— 15 juli, vid leverans till ett förädlingsföretag som tillsätter alkohol till vin för destillation.

Leverans får ske senast 15 dagar efter ovannämnda tidpunkt. I så fall skall inköpspriset för mängderna i fråga minskas med ett belopp som motsvarar 50 % av det stöd som fastställs för det aktuella produktionsåret. Både stödet och priset på den alkohol som framställs och levereras till interventionsorganet skall minskas med samma belopp.

Enligt artikel 12.5 i förordningen får destillation inte utföras efter den 31 augusti.

14 Mot denna bakgrund antogs kommissionens förordning (EG) nr 343/94 av den 15 februari 1994 om verkställighet av den obligatoriska destillation som föreskrivs i artikel 39 i förordning nr 822/87 och om undantag från vissa tillämpningsföreskrifter för denna för produktionsåret 1993/94 (EGT nr L 44, s. 9, nedan kallad "förordning nr 343/94"). I artikel 1 i denna förordning föreskrivs följande:

"1. Den destillation som avses i artikel 39.1 i förordning (EEG) nr 822/87 skall fastställas för produktionsåret 1993/94.

2. Totalt skall en mängd av 18 200 000 hektoliter bordsvin destilleras.

3. I de områden som anges i artikel 4.2 i kommissionens förordning (EEG) nr 441/88 skall följande mängder destilleras:

— ...

— område 4: 12 150 000 hl

— ..."

15 I förordning (EG) nr 465/94 av den 1 mars 1994 om fastställande för produktionsåret 1993/94 av de procentandelar av bordsvinsproduktionen som skall levereras till obligatorisk destillation i enlighet med artikel 39 i förordning nr 822/87 för

områdena 3 och 6 (EGT nr L 58, s. 2, nedan kallad "förordning nr 465/94"), anges följande i artiklarna 1 och 2:

"Artikel 1

1. I enlighet med artikel 5.1 i förordning (EEG) nr 441/88 skall produktionen från skörden för år 1993/94 klassificeras i (olika) avkastningsklasser ... (för områdena 3 och 6).

2. Den genomsnittliga avkastningen i område 3 är 62,7 hektoliter per hektar. Den i område 6 är 26,2 hektoliter per hektar.

Artikel 2

Den mängd som varje producent skall leverera till destillation skall fastställas genom att på den volym som avses i artikel 6 i förordning (EEG) nr 441/88 tillämpa den procentandel som anges i tabellen i bilagan och som motsvarar avkastningen fastställd i enlighet med bestämmelserna i artikel 7 i nämnda förordning ..."

16 I kommissionens förordning (EG) nr 610/94 av den 18 mars 1994 om ändring av förordning nr 465/94 (EGT nr L 77, s. 12, nedan kallad "förordning nr 610/94") konstaterades att Italien hade meddelat uppgifter om bordsvinsproduktionen och dennas klassificering i avkastningsklasser, och att de procentandelar som varje

leveransskyldig skulle leverera till destillation därmed kunde fastställas för område 4. I artikel 1 i förordningen föreskrivs följande:

”Förordning (EG) nr 465/94 ändras på följande sätt:

1) ...

2) I artikel 1.1 c skall följande införas:

’c) område 4:

Den produktion som har erhållits från en hektaravkastning uttryckt i hektoliter:

— högst 45:	1 887 143 hl
— mer än 45, men högst 70:	8 394 081 hl
— mer än 70, men högst 90:	11 843 922 hl
— mer än 90, men högst 110:	10 209 474 hl
— mer än 110, men högst 125:	4 853 825 hl
— mer än 125, men högst 140:	2 002 827 hl

— mer än 140, men högst 170: 1 261 827 hl

— mer än 170, men högst 200: 195 041 hl

— mer än 200: 238 774 hl.'

3) I artikel 1.2 skall följande stycke tilläggas:

'Den genomsnittliga avkastningen för område 4 är 77 hektoliter per hektar.'

4) Bilagan skall ersättas med bilagan i denna förordning."

17 Genom förordning (EG) nr 1960/94 av 27 juli 1994 om undantagsåtgärder för produktionsåret 1993/94 vad avser producenternas leveranser av bordsvin till obligatorisk destillation och om stöd (EGT nr L 198, s. 96, nedan kallad "förordning nr 1969/94") har kommissionen, genom undantag från artikel 12.4 första strecksatsen och 12.5 i förordning nr 441/88, förlängt fristen för leverans av bordsvin till ett bränneri till den 27 augusti 1994, och fristen för destillation till den 20 september 1994.

18 Slutligen har i artikel 1.1 i kommissionens förordning (EG) nr 3151/94 av den 21 december 1994 om en senare undantagsåtgärd för produktionsåret 1993/94 vad avser producenternas leveranser av bordsvin till obligatorisk destillation (EGT nr L 332, s. 32, nedan kallad "förordning nr 3151/94"), senare korrigerad (EGT nr L 341, s. 76), med undantag från förordning nr 343/94 och artikel 12.4 andra stycket och 12.5 i förordning nr 441/88, fristen för leverans av vin till obligatorisk destillation för produktionsåret 1993/94 förlängts till den 29 januari 1995.

Förfarandet och parternas yrkanden

19 Det är mot denna bakgrund som Cantina cooperativa fra produttori vitivinicoli di Torre di Mosto och 42 andra sökande väckte den aktuella talan om ogiltigförklaring av

— artikel 1.3 fjärde strecksatsen i ovannämnda förordning nr 343/94, i vilken den mängd som under produktionsåret skall destilleras i "område 4" fastställs till 12 150 000 hektoliter,

— artikel 1.1 c, 1.2 andra stycket och 1.3 (bilaga till den del son gäller område 4) i ovannämnda förordning nr 465/94, ändrad genom ovannämnda förordning nr 610/94, i den del som gäller "område 4",

— varje annan rättsakt som är analog med och/eller som föregår dessa bestämmelser,

och åberopade samtidigt, med tillämpning av artikel 184 i EG-fördraget, att följande bestämmelser är ogiltiga:

— Artikel 39.4 i förordning nr 822/87, på grund av åsidosättande av proportionalitetsprincipen i den mån som där föreskrivs att den mängd bordsvin som skall destilleras av varje producent som omfattas av destillationsskyldighet skall vara lika med en procentandel fastställd på grundval av "hektaravkastningen".

— Artikel 4.2 andra strecksatsen i ovannämnda förordning nr 441/88 angående "område 4", på grund av åsidosättande av rättsregel.

20 Genom en handling som ingavs till förstainstansrättens kansli den 25 maj 1994 gjorde kommissionen en invändning om rättegångshinder med stöd av artikel 114.1 i rättegångsreglerna. Den 5 juli 1994 inkom sökandena med yttrande över denna invändning om rättegångshinder.

21 Genom en handling som diarieförde vid kansliet den 24 maj 1994 ingav sökandena en samtidig ansökan om uppskov med verkställigheten av de angripna bestämmelserna, diarieförd under nummer T-183/94 R, i vilken de begärde att förstainstansrätten skulle "besluta om uppskov med verkställigheten av de berörda åtgärderna inom angivna tidsgränser". Genom en handling som diarieförde den 20 juni 1994 förklarade sökandena att de återkallade sin ansökan om interimistiska åtgärder. Genom beslut av den 11 juli 1994 beslöt förstainstansrättens ordförande att mål T-183/94 R skulle avskrivas och att sökandena skulle förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna i det interimistiska förfarandet.

22 Genom en handling som inkom till förstainstansrättens kansli den 11 juli 1994 inkom rådet med en ansökan om tillåtelse att intervenera till stöd för kommissionens yrkanden. Genom brev som ingavs till förstainstansrättens kansli den 2 respektive 8 augusti 1994 förklarade sökandena och kommissionen att de inte hade något att invända mot rådets ansökan.

23 Efter det att ansökan om intervention hade beviljats genom beslut fattat den 16 september 1994 av ordföranden för tredje avdelningen i utökad sammansättning ingav rådet den 17 oktober 1994 sin interventionsinlaga, över vilken sökandena yttrade sig i en inlaga som inkom den 14 november 1994.

24 På grundval av artikel 48.2 i rättegångsreglerna om sådana nya grunder som får åberopas under rättegången, inkom sökandena den 1 februari 1995 med en

kompletterande inlaga. Genom inlagor som ingavs den 21 respektive den 24 februari 1995 yttrade sig kommissionen och rådet över dessa nya argument.

25 Sökandena har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara de angripna rättsakterna,

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

26 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten skall

— avvisa talan,

— förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

27 I sina yttranden över invändningen om rättegångshinder har sökandena yrkat att förstainstansrätten skall

— pröva talan i sak,

— bifalla talan och ogiltigförklara de angripna rättsakterna, samt förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna

Talans upptagande till prövning

Sammanfattning av parternas argument

28 Kommissionen har gjort gällande att talan inte kan upptas till prövning, eftersom sökandena är vinproducenter — enskilda eller anknutna till en sammanslutning — som utövar sin verksamhet på en del av det italienska territoriet, nämligen Veneto. I sak har de angripit systemet för obligatorisk destillation, grundat på artikel 39 i förordning nr 822/87 som tillämpas med utgångspunkt från begreppet "hektaravkastning", så som det senast genomfördes enligt artikel 1 i förordning nr 349/94 och artikel 1 i förordning nr 465/94. De rättsakter som sökandena har yrkat skall ogiltigförklaras är dock, enligt kommissionen, förordningar som varken direkt eller personligen berör sökandena.

29 Kommissionen anser att ingen av de bestämmelser som har angripits av sökandena påverkar de senares rättsliga ställning och att de inte är riktade till sökandena. Det faktum att de berörs av de angripna bestämmelserna beror nämligen på den faktiska omständigheten att de är vinproducenter. Det är uppenbart att de angripna bestämmelserna inte kan anses vara riktade till vinodlarna i området Veneto. Det är visserligen utan tvivel så att de också avser vinodlarna i Veneto, men detta uteslutande i den mån som dessa producenter ingår i en kategori av ekonomiska aktörer som kan definieras på grundval av objektiva omständigheter.

30 Beträffande det av sökandena åberopade förhållandet att de skulle vara personligen berörda av vissa av de angripna bestämmelserna — i egenskap av omsorgsfulla odlare som under de föregående åren hade låtit destillera hela den kvantitet som omfattades av destillationsskyldighet och att de därför var tvungna att vidta en kompletterande destillation för att absorbera de kvantiteter som inte hade destillerats av andra aktörer inom vinsektorn — anser kommissionen att mot bakgrund

av domstolens och förstainstansrättens rättspraxis gör inte detta förhållande det möjligt att särskilja sökandenas ställning från den som andra aktörer inom sektorn befinner sig i.

31 Kommissionen anser i alla händelser att de angripna rättsakterna formellt och i sak utgör förordningar som innehåller bestämmelser av allmän innebörd, tillämpliga på kategorier av aktörer som på ett abstrakt vis kan definieras i sin objektiva egenskap av ekonomiska aktörer som verkar inom sektorn för vinproduktion. Oavsett om det gäller förordning nr 343/94, genom vilken de totala mängderna bordsvin som skall destilleras i de olika områdena fastställdes för produktionsåret 1993/94, eller förordning nr 465/94, som den har ändrats genom förordning nr 610/94, om fastställande av de procentandelar av bordsvinsproduktionen — bestämda i förhållande till hektaravkastningen — som varje leverantör i de olika områdena skall leverera till destillation, berör dessa förordningar uttryckligen samtliga vinproducenter i gemenskapen. De mekanismer som ligger till grund för fastställandet av den totala mängd bordsvin som destilleras regionalt i gemenskapen och de procentandelar som varje producent skall leverera till destillation utgör, enligt kommissionen, allmänna och abstrakta kriterier, samt berör vinproducenterna på grundval av ett objektivt kriterium som är abstrakt tillämpligt på varje producent som omfattas av de objektiva produktionsvillkor som just bestäms av platsen för hans egen produktion och hektaravkastningen från denna.

32 I sina yttranden över invändningen om rättegångshinder har sökandena däremot gjort gällande att avsikten med denna var att få gemenskapsdomstolen att bortse från sin uppgift att avgöra tvisten i sak. De har hävdat att de angripna normerna är en sammanställning av enskilda normer som berör dem direkt (domstolens dom av den 13 maj 1971, International Fruit Company m. fl. mot kommissionen, 41/70 och 44/70, Rec. s. 411). Sökandena har likaså sagt sig utgöra en samling av jordbrukskooperativ vars ställning har stöd i Italienska republikens konstitution, särskilt i artiklarna 2 och 45 i denna, vilket innebär att de brukar jorden utan mellanhänder och därför är direkta jordbrukare i den mån som endast direkta jordbrukare kan ingå i jordbrukskooperativ. Sammantagna gör dessa uppgifter det möjligt att definiera sökandenas specifika och särskilda ställning i förhållande till samtliga andra vinproducenter, ur såväl gemenskapsperspektiv som nationellt italienskt perspektiv.

33 Sökandena har dessutom erinrat om att enligt domstolens praxis kan bara en detaljerad undersökning av omständigheterna i målet, med beaktande av den samlade lagstiftning som rör detta mål, göra det möjligt att fastställa vad de angripna rättsakterna har för faktisk beskaffenhet (domstolens dom av den 16 juli 1956 och dom av den 29 november 1956, Fédération charbonnière de Belgique mot höga myndigheten, 8/55, Rec. s. 199 och 291). De har hävdat att den dag då de angripna bestämmelserna antogs var den mängd bordsvin som var lämplig för destillation redan känd och förutbestämd på grundval av sökandenas deklarationer.

34 Sökandena har slutligen påpekat att de återkallade sin ansökan om interimistiska åtgärder på grund av att de hos en nationell domstol, nämligen Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio, hade fått till stånd ett beslut som var identiskt med det som de eftersträvat genom sin interimistiska ansökan vid gemenskapsdomstolen, det vill säga ett uppskov med verkställigheten av de angripna besluten till dess att det meddelades en dom genom vilket målet avgjordes i sak. De har mot denna bakgrund understrukit att den nationella domstolen underförstått har medgivit att förstainstansrättens avgörande skulle röra tvisten i sak. En dom från förstainstansrätten som är begränsad till att enbart avse huruvida talan kan upptas till prövning skulle i sökandenas hänseende utgöra en vägran att döma *(déni de justice)*.

35 Sökandena har också berört frågan om talans upptagande till prövning i den ansökan genom vilken de har väckt denna talan. De har i detta hänseende framställt sig som "företag och enskilda som representerar samtliga aktörer i området Veneto" vad avser bordsvin och som därför utgör "huvudaktörer och huvudföremål på området för den gemensamma jordbrukspolitiken ... och den gemensamma organisationen av marknaden ... för vin som är knuten till denna politik" och har hävdat att de är direkt och personligen berörda av de bestämmelser som de har yrkat skall ogiltigförklaras, även om dessa bestämmelser har antagits i form av en förordning.

36 Enligt sökandena är de berörda förordningarna grundade på uppgifter som de själva har lämnat och det är också på detta underlag som förordningarna tillämpas. Nämnda uppgifter (skörde-, produktions-och lagerdeklarationer) avgör volymen för de totala och regionala destillationsskyldigheterna. Mängden 12 150 00 hektoliter hade fastställts på grundval av en prognos för vilken det krävdes att medlemsstaterna i enlighet med förordning nr 3929/87 överlämnade deklarationer från

producenter och handelsidkare. Den regionala fördelningen enligt hektaravkastning var på samma sätt resultatet av sammandraget, enligt artikel 8 i samma förordning, av de deklarationer från vinodlarna som avses i artiklarna 1 och 2 i förordningen.

37 Sökandena har hävdat att det när de omtvistade förordningarna antogs redan var bestämt till vilka personer de skulle riktas, eftersom de producenter som deltog i produktionsåret 1993/94 var företag som vid detta datum redan fanns och hade identifierats. I dessa förordningar fastställs skyldigheter som direkt åläggs vissa förutbestämda personer, även om den exakta volymen av destillationsskyldigheten beror av en framtida uppgift, nämligen den exakta årsproduktionen.

38 Enligt sökandena är det därmed inte en potentiell allmän och abstrakt grupp av företag eller enskilda personer som omfattas av de omtvistade förordningarna, utan bestämda subjekt som utgör en "sluten samling".

39 I den mån som sökandena fullständigt har uppfyllt sin destillationsskyldighet för produktionsåret 1993/94 har de vidare hävdat att vinodlarna i Veneto, som direkt påverkas av de tvistiga förordningarna, har lidit en individuell skada på grund av de bestämmelser som är föremål för yrkandet om ogiltigförklaring, då dessa bestämmelser på ett oundvikligt och specifikt sätt innebär ökade och omotiverade bördor i förhållande till vinodlare i allmänhet. Det specifika i sökandenas faktiska och rättsliga förhållanden — som särskiljer dem från flertalet personer som är föremål för de berörda åtgärderna — motiverar därmed deras rätt att väcka talan, vilket framgår av rättspraxis från gemenskapens domstolar. Detta i synnerhet som sökandena, på grund av de nationella myndigheternas "tröghet", är tvungna att vända sig till förstainstansrätten för att undvika att de utsätts för en allvarlig diskriminering.

40 Sökandena har yrkat att invändningen om rättegångshinder skall ogillas, i varje fall — och förbehållslöst — vad gäller kooperativen.

41 Rådet har i sin interventionsinlaga anslutit sig till kommissionens argument och har särskilt påpekat att sökandenas enda möjlighet att på grundval artikel 184 i EG-fördraget åberopa att artikel 39.4 i förordning nr 822/87 och artikel 4.2 i förordning nr 441/88 är rättsstridiga, är att deras talan uppfyller de villkor för prövning som uppställs i artikel 173 i EG-fördraget. Enligt en fast rättspraxis måste dock rättssubjekten, för att de skall anses personligen berörda av en gemenskapsrättslig bestämmelse, påverkas i sin rättsliga ställning på grund av en faktisk omständighet som utmärker dem i förhållande till varje annan person och som individualiserar dem på ett sätt som motsvarar vad som gäller för en person till vilken ett beslut riktas (domstolens beslut av den 21 juni 1993, Van Parijs m. fl. mot rådet och kommissionen, C-257/93, Rec. s. I-3335). De villkor som uppställs enligt denna rättspraxis är förvisso inte uppfyllda i det aktuella fallet eftersom sökandena inte berörs av de angripna bestämmelserna annat än i sin objektiva egenskap av aktörer som utövar en ekonomisk verksamhet inom vinsektorn, i likhet med alla andra personer i samma ställning.

42 Rådet har dessutom anmärkt att i den mån som sökandena är kooperativ som utgör yrkesorganisationer bestående av destillationsskyldiga producenter skall deras ogiltighetstalan avvisas, i enlighet med en fast rättspraxis (domstolens domar av den 14 december 1962, Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes m. fl. mot rådet, 16/62 och 17/62, Rec. s. 901, och Fédération nationale de la boucherie en gros et du commerce en gros de viandes m. fl. mot rådet, 19—22/62, Rec. s. 943, samt domen av den 5 november 1986, UFADE mot rådet och kommissionen, 117/86, Rec. s. 3255 och domen av den 14 januari 1988, Arposol mot rådet, 55/86, Rec. s. 13).

43 I sin "kompletterande inlaga" av den 1 februari 1995 har sökandena gjort gällande att verkan av de nya bestämmelserna i förordning nr 3151/94 — genom vilka fristerna för leverans av bordsvin till obligatorisk destillation förlängdes till en tidpunkt som inföll efter det att produktionsåret 1993/94 löpt ut den 31 augusti 1994 — likaledes medförde att de angripna bestämmelserna var ogiltiga eftersom de inte längre var tillfredsställande och inte längre lämpade sig för behovet att avhjälpa obalansen för vinproduktionsåret 1993/94 under loppet av samma produktionsår, utan tvärtom hade till syfte att framdeles sanera denna obalans genom att låta verkställa skyldigheten att leverera bordsvin till destillation under loppet av det påföljande produktionsåret.

44 Kommissionen har med stöd av rådet invänt att bestämmelserna i förordning nr 3151/94 inte kan anses som nya omständigheter i förhållande till det aktuella målet, eftersom de uteslutande har till syfte att förlänga den frist för att verkställa destillationsskyldigheten som hade föreskrivits redan i de bestämmelser som angrips i sökandenas ansökan.

45 Sökandena skulle i alla händelser inte ha visat i vad den nya omständighet består som påstås ha tillkommit genom förordning nr 3151/94 i förhållande till vad de har utvecklat i sin ansökan.

Förstainstansrättens bedömning

46 Förstainstansrätten erinrar inledningsvis om att när svaranden i enlighet med artikel 114.3 i rättegångsreglerna har gjort en invändning om rättegångshinder skall återstoden av förfarandet vara muntligt, om inte rätten bestämmer annat. I det aktuella fallet anser sig förstainstansrätten tillräcklig upplyst av genomgången av handlingarna i målet och det finns därför ingen anledning att inleda muntlig förhandling.

47 Enligt domstolens och förstainstansrättens fasta rättspraxis har enskilda enligt artikel 173 fjärde stycket i EG-fördraget rätt att föra talan mot varje beslut som, även om det har utfärdats i form av en förordning, direkt och personligen berör dem. Det särskilda syftet med denna bestämmelse är att undvika att institutionerna bara genom att välja formen av en förordning kan hindra en enskild person från att väcka talan mot ett beslut som direkt och personligen berör honom, och att på så vis klart uttrycka att valet av form inte kan ändra en rättsakts beskaffenhet (se domstolens dom av den 17 juni 1980, Calpak et Società Emiliana Lavorazione Frutta mot kommissionen, 789/79 och 790/79, Rec. s. 1949, och förstainstansrättens beslut av den 28 oktober 1993, FRSEA och FNSEA mot rådet, T-476/93, Rec. s. II-1187).

48 Det framgår för övrigt av domstolens och förstainstansrättens fasta rättspraxis att en rättsakts allmänna räckvidd och därmed normativa beskaffenhet inte kan sättas i fråga på grund att det är möjligt att med större eller mindre precision fastställa hur många rättssubjekt som vid en given tidpunkt är föremål för rättsaktens tillämpning eller till och med identifiera dessa, så länge som denna tillämpning sker på grundval av objektiva rättsliga eller faktiska förhållanden som i rättsakten definieras med avseende på aktens syfte (domstolens dom av den 11 juli 1968, Zuckerfabrik Watenstedt mot rådet, 6/68, Rec. s. 595, dom av den 16 april 1970, Compagnie française commerciale et financière mot kommissionen, 64/69, Rec. s. 221, dom av den 5 maj 1977, Koninklijke Scholten Honig mot rådet och kommissionen, 101/76, Rec. s. 797, dom av den 16 mars 1978, UNICME m. fl. mot rådet, 123/77, Rec. s. 845, ovannämnda dom Calpak och Società Emiliana Lavorazione Frutta mot kommissionen, dom av den 30 september 1982, Roquette Frères mot rådet, 242/81, Rec. s. 3213, dom av den 24 februari 1987, Deutz och Geldermann mot rådet, 26/86, Rec, s. 941, dom av den 26 april 1988, Asteris m. fl. och Grekland mot kommissionen, 97/86, 193/86, 99/86 och 215/86, Rec. s. 2181, beslut av domstolens ordförande av den 13 juli 1988, Fédération européenne de la santé animale m. fl. mot rådet, 160/88 R, Rec. s. 4121, domstolens dom av den 24 november 1992, Buckl m. fl. mot kommissionen, C-15/91 och C-108/91, Rec. s. I-6061, dom av den 15 juni 1993, Albertal m. fl. mot kommissionen, C-213/91, Rec. s. I-3177, domstolens beslut av den 24 maj 1993, Arnaud m. fl. mot rådet, C-131/92, Rec. s. I-2573, beslut av den 21 juni 1993, Comaco mot rådet, C-288/93, inte publicerad i rättsfallssamlingen, förstainstansrättens ovannämnda beslut, FRSEA och FNSEA mot rådet, samt domstolens dom av den 18 maj 1994, Codorniu mot rådet, C-309/89, Rec. s. I-1853).

49 Enligt en lika fast rättspraxis har domstolen och förstainstansrätten förklarat att för att ekonomiska aktörer skall kunna anses vara personligen berörda av den akt som de begär ogiltigförklarad, måste de påverkas i sin rättsliga ställning på grund av en faktisk omständighet som utmärker dem i förhållande till varje annan person och individualiserar dem på ett sätt som motsvarar vad som gäller för en person till vilken ett beslut riktas (se i detta avseende domstolens ovannämnda beslut, Comaco mot rådet, och förstainstansrättens ovannämnda beslut, FRSEA och FNSEA mot rådet, samt domstolens ovannämnda dom, Codorniu mot rådet).

50 I detta fall är det av vikt att konstatera att de bestämmelser som sökanden har yrkat ogiltigförklaring av — antingen direkt eller genom att åberopa att artikel 39.4 i förordning nr 822/87 eller artikel 4.2 i förordning nr 441/88 är rättsstridiga — berör samtliga bordsvinsproducenter i enlighet med objektiva kriterier.

51 I motsats till vad sökandena har hävdat är det inte alls på grund av vissa för dem särskilda egenskaper eller en faktisk omständighet som utmärker dem i förhållande till varje annan aktör som de påverkas, eftersom dessa bestämmelser i abstrakta och allmänna ordalag riktar sig till kategorier av obestämda personer och tillämpas på objektivt bestämda förhållanden.

52 De antagna bestämmelserna avser nämligen inte enskilt sökandena och dessa berörs bara i sin objektiva egenskap av bordsvinsproducenter, på samma sätt som varje annan ekonomiskt aktör som faktiskt eller potentiellt befinner sig i en identisk situation.

53 Vad för det första angår yrkandena om ogiltigförklaring av artikel 1.3 fjärde strecksatsen i förordning nr 343/94, i den mån som det i denna artikel fastställdes att en mängd av 12 150 000 hektoliter skulle destilleras i område 4, det vill säga Italien, under produktionsåret 1993/94, påpekar förstainstansrätten att kommissionen antog denna förordning om tillämpning av förordning nr 822/87 på grundval av följande objektiva uppgifter, så som de framgår av ingressen till förordning nr 343/94: "De uppgifter som kommissionen för närvarande har tillgång till, och särskilt prognosen för vinproduktionsåret 1993/94, visar att förhållanden under innevarande produktionsår kännetecknas av en obalans på marknaden för bordsvin och vin som lämpar sig för framställning av bordsvin. De villkor för att fatta beslut om obligatorisk destillation som anges i artikel 39.1 i förordning (EEG) nr 822/87 är därmed uppfyllda. Med hänsyn till priser och den önskade nivån för tillgängliga mängder vid produktionsårets slut förefaller det nödvändigt att inom gemenskapen destillera 18 200 000 hektoliter bordsvin. Denna volym fastställs på grundval av prognosen för att ta hänsyn till förhållanden som kännetecknas av obalans, särskilt vad gäller utgående lager från ett produktionsår till ett annat som överstiger de uppskattningar som tjänade som underlag för de finansiella beräkningarna för produktionsåret...".

54 Av det som ovan anförts och av den ekonomiska analysen i förordning nr 343/94 framgår att kommissionen grundade sin bestämning av dels den totala mängd

bordsvin som skulle destilleras, dels de mängder som skulle destilleras i de olika områden som avses i artikel 4.2 i förordning nr 441/88, på objektiva kriterier och med beaktande av samtlig produktion och samtliga lager och tillgängliga mängder vid produktionsårets slut för alla ekonomiska aktörer i den europeiska ekonomiska gemenskapen och, vad beträffar område 4 (Italien), för alla producenter i denna medlemsstat och alls inte för enbart producenterna i området Veneto, det vill säga sökandena.

55 Vad för det andra rör yrkandena om ogiltigförklaring av förordning nr 610/94 (se punkt 16 ovan) om ändring av förordning nr 465/94 (se punkt 15 ovan), konstaterar förstainstansrätten att det i ingressen till denna förordning anges att "enligt artikel 39.4 i förordning (EEG) nr 822/87 skall destillationsmängden för de producenter som omfattas av destillationsskyldighet vara lika med en procentandel, som skall fastställas senare, av deras produktion av bordsvin och att denna procentandel skall fastställas enligt en progressiv skala baserad på hektaravkastningen. För varje destillationsskyldig producent bör därför fastställas hur stor procentandel som skall levereras till destillation. Dessa procentandelar bör, på grundval av objektiva kriterier, anpassas till förhållandena i varje område. Skalorna bör göra det möjligt att från ett visst område avlägsna en mängd bordsvin som motsvarar den skyldighet som avses i artikel 1.3 i förordning nr 343/94. Avkastningsklasserna bör därför bara omfatta de mängder som tas upp i de produktionsdeklarationer som ligger till grund för fastställandet av skalan. ... På grundval av de av Italien lämnade uppgifterna om bordsvinsproduktionen och dennas indelning i avkastningsklasser, bör det för område 4 fastställas vilka procentandelar av produktionen som varje destillationsskyldig skall leverera till destillation. Den ifrågavarande skalan bör vara progressiv så att de högsta avkastningarna drabbas hårdast...".

56 Av de förenade bestämmelserna i förordning nr 465/94 och nr 610/94 följer att för att dels bestämma den produktion som hade erhållits från en avkastning uttryckt i hektoliter per hektar i område 4, det vill säga Italien, dels fastställa den genomsnittliga hektaravkastningen i område 4, stödde sig kommissionen på de allmänna och objektiva uppgifter som hade lämnats av myndigheterna i denna medlemsstat angående produktionen av bordsvin och indelningen av denna produktion i olika

avkastningsklasser. Av handlingarna framgår inte på något vis att de särskilda förhållanden som råder för vinproducenter i "området Veneto" skulle ha beaktats för att fastställa dessa siffror, vilka beräknades på grundval av dels samtliga uppgifter angående gemenskapen, dels samtliga uppgifter angående hela det italienska territoriet.

57 I detta hänseende är sökandenas påstående om de egna nationella myndigheternas "tröghet", särskilt när det gäller att överlämna exakta och aktuella uppgifter om hektaravkastningen i området Veneto till gemenskapsinstitutionerna, inte av sådant slag att det ger anledning att ifrågasätta denna bedömning.

58 I den mån som sökandena tycks hävda att de är personligen berörda av de omtvistade bestämmelserna — i sin egenskap av särskilt omsorgsfulla ekonomiska aktörer som under de föregående åren har låtit destillera alla de kvantiteter som omfattades av destillationsskyldighet, och därför är tvungna att göra externa uppköp för att vidta en kompletterande destillation som de med orätt har ålagts för att absorbera de kvantiteter som inte har destillerats av andra aktörer inom samma sektor och i andra italienska områden — står det på samma sätt klart att en sådan omständighet, även om den fastslogs, i alla händelser inte är av sådant slag att den på ett tillräckligt vis utmärker sökandenas ställning i förhållande till den för varje annan aktör inom vinsektorn och därigenom individualiserar dem på ett sätt som motsvarar vad som gäller för den person till vilken de rättsakter som begärs ogiltigförklarade riktas.

59 Förstainstansrätten anser slutligen att sökandena, för att effektivt bestrida kommissionens invändning om rättegångshinder, varken kan göra gällande sin ställning enligt konstitutionella bestämmelser i den nationella rättsordningen eller hävda att ett beslut om rättegångshinder skulle utgöra en vägran att döma *(déni de justice)* gentemot dem. De har inte heller något stöd för att hävda att ett beslut från en

nationell domstol skulle kunna leda förstainstansrätten till att avgöra den aktuella tvisten i sak.

60 Av allt det som ovan har anförts följer att de angripna bestämmelserna bara berör sökandena i deras objektiva egenskap av bordsvinsproducenter på samma sätt som varje annan ekonomiskt aktör som verkar på samma marknad och att, då sökandena på intet vis har styrkt att de är personligen berörda av de bestämmelser som de har yrkat skall ogiltigförklaras, skall kommissionens invändning om rättegångshinder bifallas. Det finns i detta avseende inte något behov av att pröva den fråga som tagits upp av rådet, huruvida de av sökandena som är kooperativ har rätt att, i den mån de företräder en kategori av ekonomiska aktörer, som sådana föra talan om ogiltigförklaring av bestämmelser som påverkar denna kategoris allmänna intressen.

61 Förstainstansrätten påpekar dessutom att sökandena i alla händelser ändå inte har fråntagits varje möjlighet att göra gällande sina rättigheter inför domstol. Om de tror sig ha stöd för sina anspråk har de nämligen rätt att inför behörig nationell domstol föra talan mot de nationella åtgärder som vidtas för att verkställa de ovannämnda gemenskapsbestämmelser som är föremål för denna tvist, varvid det ankommer på den nationella domstolen att i enlighet med artikel 177 i EG-fördraget begära att Europeiska gemenskapernas domstol meddelar ett förhandsavgörande angående giltigheten av dessa gemenskapsbestämmelser, och i förekommande fall besluta om uppskov — till dess att domstolen meddelar sitt förhandsavgörande — med verkställigheten av de nationella rättsakter som har antagits för tillämpningen av de berörda gemenskapsbestämmelsernas, enligt de villkor som har fastslagits i domstolens dom av 21 februari 1991, Zuckerfabrik Süderditmarschen och Zuckerfabrik Soest (C-143/88 och C-92/89, Rec. s. I-415, punkt 17—33).

62 Eftersom det har konstaterats att talan skall avvisas i sin helhet saknas anledning att pröva de nya argument som sökandena har framfört för att bestrida de angripna bestämmelsernas lagenlighet och som avser antagandet — efter det att talan hade väckts — av förordning nr 3151/94, genom vilken fristen för destillation förlängdes

till en tidpunkt som inföll efter slutet av vinproduktionsåret 1993/94. I det avseendet finns i alla händelser inte något behov av att avgöra frågan om dessa nya argument skulle kunna betecknas som nya grunder på det sätt som avses i artikel 48.2 i rättegångsreglerna.

Rättegångskostnader

63 Enligt artikel 87.2 andra stycket i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna om så har yrkats. Eftersom sökandena är tappande part och kommissionen så har yrkat skall sökandena förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

64 Enligt artikel 87.4 första stycket i rättegångsreglerna skall institutioner som har intervenerat i tvisten bära sina rättegångskostnader. Rådet skall därför bära sina egna rättegångskostnader

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(tredje avdelningen i utökad sammansättning)

följande beslut:

1) Talan avvisas.

2) Sökandena skall ersätta rättegångskostnaderna.

3) Rådet skall bära sina egna kostnader.

Luxemburg den 29 juni 1995

H. Jung

Justitiesekreterare

J. Biancarelli

Ordförande